

øver Vold mod en sagesløs Person, straffes for „Overfald“, saaledes at den almindelige Strafferamme bliver Fængsel indtil 2 Aar. Hvor Voldshandlingen har haft en mindre grov Karakter, eller hvor Overfaldet ikke har været helt umotiveret, omend af en saadan Beskaffenhed, at der ikke har foreligget rimelig Grund til Voldshandlingen, kan Straffen gaa ned til Hæfte og under særlig formildende Omstændigheder, eller naar Voldshandlingen har haft ringe Betydning, endog til Bøde. Den sidste Bestemmelse vil kunne finde Anvendelse, hvor Volden f. Eks. har bestaaet af et let Slag eller et Puf. Efter Forslaget udgaar Ordene „sagesløs eller“ i Stk. 2, og Bestemmelserne om Overfald indføres som nyt Stk. 4.

Den nugældende Straffelovs § 244, Stk. 3 foreskriver forhøjet Straf — Hæfte eller Fængsel indtil 2 Aar, under særlig formildende Omstændigheder Bøde — for Legemskrænkelser, naar denne har haft Skade paa Legeme eller Helbred til Følge; naar Handlingen har medført Døden eller grov Legemsbeskadigelse kan Straffen stige til Fængsel i 6 Aar. Muligheden for Anvendelse af den forhøjede Straf indtræder, selvom Voldsmanden ikke har villet Følgen, naar den dog kan tilregnes ham som uagtsom, eller han har undladt efter Evne at afværge den, efter at han er blevet opmærksom paa Faren, jfr. Straffelovens § 20. — Dette Princip, hvorefter Følgen af Handlingen faar overordentlig stor Indflydelse paa Straffens Fastsættelse, er ikke uden Betænkeligheder, idet det kan bero paa rent tilfældige Omstændigheder, hvorvidt en Voldshandling faar alvorlige Følger eller ej. Da man imidlertid dog gennemsnitlig vil kunne regne med, at den alvorligere Voldshandling faar alvorligere Følger, og da den nuværende Strafferamme i Stk. 3 er saadan, at der, selv hvor betydelig Skade er sket, kan fastsættes forholdsvist lav Straf, har man ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at foreslaa Ændringer med Hensyn til dette Forhold. Derimod er der efter Justitsministeriets Formening Anledning til at anvende den samme forhøjede Straf i Tilfælde, hvor den udøvede Vold har haft en særlig raa og brutal Karakter, selvom Volden tilfældigvis ikke har medført Skade paa Legeme eller Helbred, men kun forbigaaende Følger. Man foreslaar derfor, at en Bestemmelse herom optages i Stk. 2. I Stk. 4 med Hensyn til Overfald foreslaas derhos optaget en Regel om, at Straffen, naar der foreligger de i Stk. 2 og 3 omhandlede Omstændigheder, kan stige til Fængsel i 6 Aar.

Til § 245.

Forslaget skyldes Ændringerne af § 244.

Til § 263.

§ 220 i Straffeloven af 10. Februar 1866 fastsatte Straf for den, der ved offentlige Meddelelser om personlige og huslige Forhold krænkede Privatlivets Fred.

I Straffelovsudkastet af 1912 § 260, Pkt. 3, blev der foreslaaet Straf for den, der „krænker nogens Fred ved *uberettiget* at give offentlig Meddelelse om personlige, huslige eller andre Privatlivet tilhørende Forhold“. I det af Prof. Torp udarbejdede Forslag blev Betingelsen „uberettiget“ strøget under Hensyn til, at denne Betingelse maatte anses saa meget mere overflødig, som „dette selvfølgelige Rekvizit“ allerede var angivet ved Ordene „den, som krænker nogens Fred“.

Den nuværende Affattelse af § 263, Stk. 1, Pkt. 3, blev foreslaaet af Straffelovskommissionen af 1917, der ved Tilføjelsen „som med rimelig Grund kan forlanges unddraget Offentligheden“ mente at opnaa, at der paa dette Omraade vistest Varsomhed med at indskrænke Ytringsfriheden.

Justitsministeriet maa imidlertid mene, at den Begrænsning, som denne Bestemmelse indeholder, i visse Tilfælde kan virke uheldigt. Hvor det drejer sig om en Persons Privatliv i snævrere Forstand, saaledes f. Eks. hans rent huslige Forhold, maa den Begrænsning, der ligger i Ordene „krænker nogens Fred“ være tilstrækkelig til at angive, at Straf kun kan anvendes, hvor en Person med rimelig Grund kan føle sig forulempet i en eller anden Henseende ved Meddelelsen. Den nævnte Begrænsning fastslaar tilstrækkelig tydeligt, at rigtige Meddelelser om Personalialia, der efter almindelig Opfattelse ikke kan anses som krænkende for nogens Fred, ikke kan rammes af Straf, medmindre der foreligger særlige Omstændigheder. Foreligger der imidlertid efter almindelig Opfattelse en Fredskrænkelser, bør Straf kunne anvendes ganske uden Hensyn til, om det er den ene eller den anden Persons rent private Forhold, der prisgives. Den nugældende Begrænsning kan let blive et Smuthul, hvorigennem de mest snedige kan unddrage sig Straffen for deres Afsørginger af Privatliv eller et Middel til Forplumring af Sagen mod Gerningsmanden.

Bestemmelsen i Straffeloven om Krænkelser af Privatlivets Fred kommer imidlertid ikke alene til Anvendelse paa huslige og andre rent personlige Forhold, men ogsaa paa adskillige andre Privatlivet til-